

© by Jane Kievit
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval.

Utopan

Utopan

Proloog

Wijd spert Christa haar ogen open. Half versuft krabbelt ze overeind en gaat rechtop in het zand zitten.

“Wat is het hier mooi,” kijkt ze om zich heen, “maar waar ben ik?”

Ze heeft geen idee en ook geen zin om het uit te zoeken. Haar handen woelen door het zand, terwijl ze onafgebroken naar het water kijkt. De golven rollen rustig af en aan en in de verte ziet ze de dolfinen hun eeuwigdurende spel spelen, Langzaam glijden de uren voorbij en met een glimlach slaat Christa de dolfinen gade. Nog nooit heeft ze zich zo rustig gevoeld. Sinds ze op dit strand haar ogen geopend heeft, voelt ze geen pijn meer en dat is een heerlijk gevoel.

Plotseling hoort ze een hoge scherpe fluittoon en meteen zijn alle dolfinen in de golven verdwenen. Verbaasd staart Christa naar de zee, waar de golven snel aan komen rollen. Ze dringen zich steeds verder op naar het strand en hebben grote witte schuimende koppen. Hoe dichterbij ze komen, hoe hoger ze lijken. Net op het moment dat ze haar werkelijk willen overspoelen, splitsen de golven zich en vormen ze twee muren van water, waar tussen een pad zichtbaar wordt.

Christa komt overeind en zet haar eerste passen, in de richting van het pad. Even blijft ze aarzelend staan. Dan is het net alsof een harde windstoot haar een duw geeft. Ze tuimelt het pad op, dat over gaat in een donkere tunnel. Ze zweeft door een donkere ruimte, die haar met angst vervult, want overal ziet ze verwarrende gestalten. Ze blijft zweven, tot ze op de grond van de tunnel belandt. Daar ziet ze een helderwit licht, dat haar stralend lijkt te wenken. Was ze eerst in de hel en is ze nu in de hemel terecht gekomen? Het lijkt er wel op, maar dat bestaat toch niet? Ze is immers een twijfelaar? Hoe is ze dan op deze mooie plek terecht gekomen? Ze krijgt geen antwoord, want er is niemand in de buurt, die haar uitleg kan geven. Weer staat ze voorzichtig recht. Met enige aarzeling loopt ze naar het helderwitte licht. Dan is het of dat licht, net zoals de watermassa, ook voor haar uiteen wijkt. Een schitterende bloemenpracht wordt zichtbaar. Overal zijn bloemperkjes te zien. Het lijkt wel een doolhof. Het is zo mooi, dat ze er als het ware naar toe gezogen wordt.

Weer aarzelt ze, maar dan zet ze haar eerste stappen in de doolhof. Niet wetend waar ze heen gaat, zoekt ze vastberaden haar weg. Goed naar links en rechts kijkend, om zich niet te vergissen. Ze probeert steeds rechtdoor te lopen, maar moet toch af en toe een hoek om slaan. Op den duur verliest ze zelfs elk gevoel van richting. Een beetje hulpeloos kijkt ze om zich heen. Waarom is er nu niemand die haar helpen kan? Weer wordt ze door angst overspoeld. Zo'n grote doolhof is ook niet alles. Ze heeft er geen idee van hoe groot hij is. Hoeveel hoeken en smalle paadjes er zijn. Nerveus kijkt ze om zich heen, steeds verder wandelend, hopend iets of iemand tegen te komen dat haar de weg naar buiten kan wijzen. Maar ze is helemaal alleen. Er is niets of niemand te bespeuren. Dat is toch wel eng. Zal ze uit deze doolhof komen, voor dat de nacht valt? Wie weet wat er dan allemaal gebeurt?

Plotseling blijft ze staan en kijkt met grote ogen naar een driesprong. Een pad met een splitsing? Eén kant gaat naar links, één kant gaat recht door en één kant gaat naar rechts. Welke kant moet ze nu uit? Niemand heeft haar ooit gezegd dat een doolhof gemakkelijk is, maar deze is wel heel erg moeilijk.

Zal ze rechtdoor gaan? Misschien is het wel een valstrik? Zie eens dat ze in een put belandt? Een valkuil, waar ze nooit meer uit komt? Dan barst ze in lachen uit, want inderdaad ziet ze heel in de verte, op het pad dat recht door loopt, een put staan. Nu is ze helemaal zeker dat ze die weg niet moet nemen. Maar welke weg dan wel?

“In het leven is het lastig om beslissingen te nemen,” fluistert een stemmetje in haar hoofd en Christa knikt.

Lastig is het zeker. Zelfs hier, waar ze dan ook is, moet ze beslissingen nemen die niet eenvoudig zijn. En het is de vraag of ze de goede beslissing neemt.

“Soms moet een mens zijn hart volgen, maar ook gaat men wel eens zijn gevoel achterna,” fluistert hetzelfde stemmetje weer en weer knikt Christa, want ook dat is waar.

Het middelste pad moet ze niet nemen. Dan maar het linker- of het rechterpad. Wat ze ook neemt, ze weet niet wat haar te wachten staat. Dan neemt ze een kloek besluit en gaat rechtsaf. Zal het een goede keus zijn? Het wordt spannend. Want wat gebeurt er, als ze een verkeerd pad genomen heeft?

Hoofdstuk 1: Pammy of Pam

Rustig wandelt ze het pad af. Plots hoort ze een stem.

“Sta stil? Waar denk jij heen te gaan?”

Verbaasd kijkt Christa om, maar ze ziet niets of niemand. Hoofdschuddend loopt ze door, maar opnieuw klinkt dezelfde stem:

“Ben je doof? Stil staan, zei ik!”

“Is daar iemand?” vraagt Christa.

Ze blijft weer staan en met een ruk draait ze zich om.

“Hier gek kind,” klinkt het grinnikend vanachter een struik.

“Jij?” roept Christa uit, over de struik heen kijkend en twee kraalogen kijken haar aan.

“Had je niet verwacht hé? Dat je mij hier terug zou zien?” grijnst een kleine hond haar toe.

“Ik dacht dat je al lang dood was?” juicht Christa en ze rent om de struik heen.

“Was ik ook,” grinnikt de terriër, “maar hier ben ik springlevend hoor.”

“Hoe komt het dat jij kan praten?” vraagt Christa verbaasd.

“Hier kan alles,” schurkt de hond zich behaaglijk in het gras en Christa kijkt haar ogen uit.

“Alles?” herhaalt ze verbouwereerd.

“WOEF,” blaft de hond, “alles kan in Utopan.”

“Ben ik in Utopan? Waar ligt dat?” wil Christa weten.

“Ver weg, waar mens noch dier zomaar komen kan,” schurkt de hond zich voor een tweede keer, maar nu tegen een boom, “het is mij een raadsel, hoe jij hier bent terecht gekomen. Maar wees gerust, hier zijn alleen mensen en dieren, die het goed met je menen.”

“Voor mij is het ook een raadsel hoe jij hier bent gekomen,” schuddebolt Christa

“Eerlijk? Ik weet het zelf niet,” schudt de hond zijn kop, “eerst lag ik nog in de keuken. Plots vloog ik door een lange stikdonkere tunnel en ineens stond ik hier. “

“Jij bent ook door die tunnel gekomen?” begrijpt Christa en de hond knikt.

“Weet je wat het gekste is? Ik ben ook door de doolhof gekomen. Maar ik kwam niet verder dan waar jij nu staat. Omdat iemand mij stond op te wachten. Hij vond dat ik heel goed kon waken. Daarom liet hij mij hier achter als waakhond. Ik moet er wel bij zeggen, dat hij elke dag komt kijken hoe het met me gaat. Dan praten we samen een poosje. Daarna laat hij eten en drinken bij me achter en gaat terug weg.”

“Iemand die je goed kent?” informeert Christa.

“Hij lijkt heel erg op mijn baas,” antwoordt de hond

“Die ik ook gekend heb?” stelt Christa vast.

“Dat kan best, waarom denk je dat?”

“Omdat ik jou ook gekend heb,” meent Christa, “dat is toch logisch? Dus heb ik jouw baas ook gekend.”

“Dat is mogelijk, maar dat weet ik niet zeker,” antwoordt de hond schouderophalend, “misschien kom je hem nog wel tegen en herken je hem inderdaad. Zeg hem dan maar dat alles goed is en ik jou de toestemming gegeven heb om door te lopen.

“Moet je al weg?” vraagt Christa teleurgesteld.

“Mijn werk moet gedaan worden,” antwoordt de hond, “het is al heel wat dat ik jou laat verder lopen. Dit doe ik enkel omdat ik je ken en weet dat jij niets kwaads in de zin hebt. Anders zat je hier nu vast niet meer.”

“Die verwrongen gestalten?” herinnert Christa zich en de angst knijpt haar keel even dicht.

“Die heb ik allemaal terug gestuurd,” zegt de hond trots, “dat verwacht je niet van mij hé?”

Christa schudt haar hoofd en rilt even.

“Waarom laat je mij dan wel door, Pammy?”

“Dat heb ik je net al gezegd,” herhaalt de hond geduldig, “omdat ik je ken en vertrouw. Dus als ik jou was zou ik snel verder gaan. Straks bedenk ik me nog.”

Met een knipoogje, draait hij zich om en loopt op een sukkeldrafje weg om een eindje verder te blijven staan.

“Voor we het vergeten. Hier heet ik Pam!” klinkt zijn stem en Christa knikt dat ze het begrepen heeft.

Ze kijkt hem even na en wandelt dan nadenkend verder.

Dus dit is Utopan? Een plaats waar je alles kan verwachten. Zelfs de meest ongewoonste dingen. Want wie heeft ooit gehoord van een hond die praten kan? Gekker kan bijna niet.

Mijmerend over de gekke geschiedenis met de hond loopt ze verder. Weer volgt een splitsing en moet ze kiezen. De vorige keer heeft ze het goede pad genomen. Nu zijn er maar twee paden. Toch blijft het weerom een moeilijke beslissing. Gaat ze links of rechts? De vorige keer is ze rechtsaf gegaan, dus probeert ze nu het linkerpad.

“Toch is het gek dat die hond praten kan,” grinnikt ze in zichzelf, “Utopan? Het klinkt wel vriendelijk. En al die tijd dat ik hier ben, heb ik geen pijn meer gehad. Waarom kan dat niet altijd zo zijn?”

Steeds verder loopt ze het kronkelende pad af, dat nu eens naar links en dan weer naar rechts gaat. Dan passeert ze een kleine inham, dat tussen twee bochten ligt. Christa schenkt er geen aandacht aan en loopt gewoon door, hoewel het een mooi plekje is. Er staat een tafeltje en twee stoeltjes. Op de tafel staat een mooi thee servies staat uitnodigend te wachten. Zelfs de thee staat al pruttelend klaar in de theepot die warm gehouden wordt door een theemuts.

Hoofdstuk 2: Christa en haar oma

Christa ziet het niet en wil rustig verder wandelen, maar dan is het alsof ze door een touwtje met een ruk terug getrokken wordt en met een zachte plof valt ze neer op een klein grasveldje onder een boom. En nu pas ziet ze eindelijk het vrolijk gedekte tafeltje.

“Dat is toch al te gek. Het lijkt hier precies op Alice in Wonderland?” kijkt ze verbouwereerd naar het vrolijke tafereeltje.

“Wacht maar af,” fluistert de stem weer zachtjes in haar hoofd, 'als dit al gek lijkt, dan zal het straks nog veel gekker worden. Kijk maar eens goed wat er nu gaat gebeuren.’”

Langzaam buigen de struiken vaneen en opnieuw wordt een smal pad zichtbaar, waarop langzaam een krom gebogen vrouwtje komt aan gelopen.

“Ben je daar mijn kind. Het werd tijd hoor, de thee staat zeker al een half uur te wachten. Ga zitten en doe je jasje uit. Wil je er nog een madelijntje bij?”

Verbluft kijkt Christa naar het oude vrouwtje, dat zich, de theepot vast houdend, behendig omdraait.

“Wel, blijf je daar zitten? Ben je zo moe dat je niet meer aan tafel kan komen, maar hier is het toch veel gezelliger? En met mijn rug moeten we niet eens proberen of het wel lukt om op de grond te gaan zitten, al is die nog zo zacht.”

“Maar U lijkt op mijn oma?” stamelt Christa verbouwereerd en het vrouwtje lacht even.

“Wie denk je dan dat ik ben, natuurlijk ben ik jouw oma.”

Christa schudt, niet begrijpend, haar hoofd en het oude vrouwtje bekijkt haar van top tot teen.

“Je bent wat bij gekomen, kind, dat is goed. Maar het is niet goed dat je met vragen blijft zitten. Kom maar hier, dan zullen we er onder het genot van een kopje thee even gezellig over praten.”

Automatisch, alsof ze geen eigen wil meer heeft, doet Christa wat haar gevraagd wordt. Ze trekt haar jasje uit en gaat zitten, waarna haar plots nog iets anders opvalt.

“U loopt niet meer krom?” zegt ze verbaasd.

“Dat je dat gemerkt hebt,” lacht haar oma vrolijk.

Ze schenkt de thee in en presenteert een koekje.

“Ben je Pam ook al tegen gekomen?” polst ze dan voorzichtig

“Waarom noemt hij zich hier Pam?” vraagt Christa nieuwsgierig

“Ik weet het niet,” antwoordt oma, “misschien omdat hij hier tot waakhond benoemd is.”

“Die boeven terug stuurt,” veronderstelt Christa en haar oma knikt peinzend.